

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/12/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116222187
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4116222187.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom, Pribinova 25, Bratislava, zastúpený advokátom: U. W. O., so sídlom X. XXX/X, P., proti žalovanému: P. T., narodený XX.X.XXXX, bytom S. XXX/XXX, A., o zaplatenie 1572 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 10Csp/67/2016 -45 zo dňa 10. októbra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a výroku o trovách konania potvrdzuje.

Žalovanému nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 10Csp/67/2016- 18 zo dňa 18. januára 2017 (v poradí prvým) zamietol žalobu. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca.

2. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením č.k. 7Co/266/2017 - 30 zo dňa 31.7.2018 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.1 Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 800 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z 333,32 eura od 3.5.2011 do zaplatenia, 66,67 eura od 20.5.2011 do zaplatenia, 66,67 eura od 20.6.2011 do zaplatenia, 66,67 eura od 20.7.2011 do zaplatenia, 66,67 eura od 20.8.2011 do zaplatenia, 66,67 eura od 20.9.2011 do zaplatenia, 66,67 eura od 20.10.2011 do zaplatenia, 66,67 eura od 20.11.2011 do zaplatenia a 66,67 eura od 20.12.2011 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobu vo zvyšnej časti zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 9 ods. 2 písm. f), i), j), k), y), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52, § 53 ods. 6, § 39, § 41 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka. Zo skutkového stavu zistil, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli 15.11.2010 zmluvu o úvere. Žalobca sa v zmluve zaviazal žalovanému poskytnúť úver 800 eur, ktorý sa mu žalovaný zaviazal vrátiť spolu s príslušným bližšie neurčeným poplatkom 772 eur t.j. zaplatiť celkom 1572 eur v 12 mesačných splátkach po 131 eur počnúc dňom 19.12.2010. Súčasťou zmluvy majú byť všeobecné podmienky žalobcu, ktoré sa v spise nachádzajú nepodpísané žalovaným. Žalovaný žalobcovi nezaplatil žiadnu sumu. Trestným rozkazom Okresného súdu Nitra z 31.5.2012 č.k.33T/65/2012 bol žalovaný odsúdený pre prečin úverového podvodu a žalobca bol so svojim nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

3.2 Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným existoval záväzkový vzťah, titulom zmluvy o úvere uzavretej podľa § 497 Obchodného zákonníka. Uviedol, že žalobca pri uzavretí zmluvy a plnení z nej konal v rámci predmetu svojho podnikania t.j. ako dodávateľ a žalovaný, ktorý je fyzickou osobou bol síce v zmluve charakterizovaný ako podnikateľ, ale aj rodným číslom a bydliskom. Zdôraznil, že v konaní nebol preukázaný účel uzavretia zmluvy a premetom podnikania žalovaného nebolo a nie je poskytovanie úverov. Súd preto dospel k záveru, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy a plnení z nej konal ako spotrebiteľ, uzavretá zmluva je preto spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú sa použijú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka popri zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd ďalej poukázal na to, že žalobca sa v zmluve zaviazal žalovanému poskytnúť úver 800 eur, ktorý sa mu žalovaný zaviazal vrátiť spolu s príslušným bližšie neurčeným poplatkom 772 eur. Konštatoval, že zmluvné strany sa v zmluve nedohodli na zaplatení úrokov za poskytnutie úveru, preto považoval súd takto dohodnutý poplatok za odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov podľa § 499 Obchodného zákonníka, ktoré predstavuje 96,50 % ročne. Dohodnutá odplata tak prevyšuje desaťnásobne odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu v obdobných prípadoch, ktorá bola v čase uzavretia zmluvy 9,67 % ročne. Dôvodil, že dohoda o odplate musí byť v súlade s dobrými mravmi, avšak takto dojednaná odplata je v rozpore s dobrými mravmi, a preto je podľa § 39 a § 41 Občianskeho zákonníka neplatná. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že zo zmluvy o úvere okrem toho vyplynulo, že neobsahuje obligatórny údaj o dobe trvania zmluvy, termíne konečnej splatnosti, úrokovej sadzbe, ročnej percentuálnej miere nákladov, výške, počte a termínoch splatnosti splátok a priemernej hodnote RPMN podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd preto považoval tento úver podľa § 11 ods. 1 uvedeného zákona za bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalobca poskytol žalovanému úver 800 eur, ktorý je bezúročný a bez poplatkov a dohoda o odplate je neplatná, mal za to, že žalovaný, ktorý si svoje povinnosti nesplnil, je povinný vrátiť žalobcovi nesplatený úver vo výške 800 eur. Uviedol, že hoci žalobca požadoval zaplatenie celkovej dohodnutej čiastky 1572 eur z titulu náhrady škody, súd s poukazom na neskoršie rozhodnutia súdu vyššieho stupňa, a to uznesenie Krajského súdu v Nitre z 11. júla 2018 č.k.25Co/330/2017-47 a rozsudok z 30. januára 2018 6Co/192/2017-55 posúdil tento nárok ako plnenie zo zmluvy a nie nárok na náhradu škody. Súd prvej inštancie žalobe v časti vyhovel a rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 800 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

3.3. Žalobca požadoval od žalovaného aj zaplatenie úroku z omeškania z celej dlžnej sumy od 3.5.2011, kedy sa mal stať splatným celý dlh do zaplatenia. V konaní nebolo sporné, že žalovaný sa so zaplatením istiny dostal do omeškania. Súd poukázal na to, že vrátenie plnenia bolo dohodnuté v splátkach, pričom 12 splátka mala byť splatná 19.11.2011. Žalobca bol povinný preukázať, že žalovaného upozornil na možnosť požadovať vrátenie celého plnenia podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, predtým ako úver predčasne k 3.5.2011 zosplatnil, čo však nepreukázal. Súd prvej inštancie preto rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 5 % ročne z 333,32 eura, s ktorou sumou bol v omeškaní k 3.5.2011 t.j. splátky č. 1 až 5 každá vo výške 66,67 eura od 3.5.2011 do zaplatenia a ďalej zo splátok č. 6 až 12 každá vo výške 66,67 eura vždy od 20.dňa v mesiaci do zaplatenia. Uviedol, že pri úvere 800 eur, ktorý je bezúročný a bez poplatkov a jeho vrátenie bolo dohodnuté v 12 - tich splátkach pripadá na jednu splátku 66,67 eura. Žalobca požadoval úroky z omeškania vo výške 5 % ročne, ktorá je nižšia než základná úroková sadzba podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z, preto súd žalobe v tejto časti vyhovel a rozhodol, že žalovaný je povinný žalobcovi úroky z omeškania 5 % ročne, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, pretože úspech a neúspech strán bol takmer rovnaký.

4. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie voči zamietajúcej časti rozsudku a výroku o trovách konania a žiadal, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal posúdenie súdu prvej inštancie v rámci ktorého vyhodnotil, že postavenie žalovaného je postavenie spotrebiteľa, pretože podstatnou skutočnosťou bolo, že v čase uzatvorenia zmluvy mal žalovaný skutočne postavenie podnikateľa a deklaroval, že úver použije na účely výkonu podnikania. Konajúci súd sa pritom zaoberal len existujúcim nárokom zo zmluvy a nie predpokladmi zodpovednosti za škodu hoci žalobca poukazoval na Trestný rozkaz a riadne vyčíslil a uplatnil škodu, ktorá mu úmyselným konaním žalovaného vznikla. Zdôraznil, že žalobca si uplatnil svoj nárok na náhradu škody (jeho výšku) v súlade s ustanoveniami § 380 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva bola uzatvorená podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, mal konajúci súd na skutkový stav aplikovať

ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Ďalej namietal, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, pretože z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s predpokladmi zodpovednosti za škodu, ktoré boli v civilnom ako aj v trestnom konaní žalobcom riadne preukázané. Žalobca zotrval na svojich doterajších vyjadreniach, že zmluva sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, nakoľko žalovaný v zmluve prehlásil že úver použije na účely výkonu podnikania. Dôvodil, že ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa tato osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Žalovaný urobil prehlásenie o účele poskytnutého úveru platne a samostatne. Záverom poukázal na ust. § 380 Ob.z. dôvodiac, že ak by súd aplikoval na skutkový stav relevantné normy o zodpovednosti za škodu podľa Obchodného zákonníka, neexistovali by na jeho strane žiadne pochybnosti o ušlom zisku. Žalobca si pritom v konaní o náhradu škody riadne uplatnil aj príslušenstvo, ktoré predstavuje ušlý zisk.

5. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Predmetom konania je žaloba, doručená súdu prvej inštancie dňa 17.8.2016, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplata sumy 1572 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1572 eur od 03.05.2011 do zaplata a to titulom náhrady škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom. Žalovaný dňa 15.11.2010 uzatvoril so žalobcom zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 800 eur, ktorý mal splácať v 12-tich mesačných splátkach vo výške 131 eur. Trestným rozkazom Okresného súdu Nitra z 31.5.2012 č.k. 3T/65/2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 21.6.2012 bol žalovaný uznaný vinným z prečinu úverového podvodu podľa § 222 odsek 1 Trestného zákona. Žalobca ako poškodený bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

9. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní žalobcu z hľadiska zisteného skutkového stavu preskúmal napadnutý rozsudok, konanie, ktoré mu predchádzalo a dôvody odvolania a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania v konečnom dôsledku vyvodil i správny právny záver. Predmetom odvolacieho konania bol iba napadnutý zamietajúci výrok spolu s výrokom o náhrade trov konania.

10. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi celý uplatnený nárok, pretože dospel k záveru, že úver poskytnutý žalovanému treba považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. Keďže zistil, že predmetná zmluva neobsahuje základné náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., konkrétne údaj o dobe trvania zmluvy, termíne konečnej splatnosti, úrokovej sadzbe, ročnej percentuálnej miere nákladov, výške, počte a termínoch splatnosti splátok a priemernej hodnote RPMN, prijal záver, že absencia týchto náležitostí v zmluve o úvere spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

11. Podľa § 420 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

12. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

13. V ustanovení § 442 ods. 1 OZ je upravený rozsah náhrady škody na majetku. Rozsahom náhrady škody je potrebné chápať, koľko má škodca poškodenému nahradiť. Pri náhrade majetkovej škody

sa poškodenému uhradzuje skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočná škoda i ušlý zisk predstavujú samostatné zložky tvoriace obsah pojmu škoda. Občiansky zákonník však, rovnako ako pri pojme škoda, neposkytuje žiadnu definíciu, čo je skutočnou škodou alebo ušlým ziskom. Skutočnú škodu možno vymedziť ako majetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch, ktorá spočíva v dôsledku protiprávneho úkonu, resp. škodovej udalosti v zničení, strate, zmenšení, znížení či inom znehodnotení už existujúceho majetku poškodeného a ktorá predstavuje majetkové hodnoty nevyhnutné na uvedenie veci do pôvodného stavu. Škoda na majetku v podobe ušlého zisku vyjadruje, o čo bol poškodený ukrátený v budúcnosti v priamej súvislosti so spôsobením škody. Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech (prekazené zväčšenie alebo rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo sa tak v dôsledku škodovej udalosti. Predstavuje vlastne to, čo poškodenému ušlo, t. j. u poškodeného nedôjde k zväčšeniu majetkových hodnôt, hoci by sa to so zreteľom na pravidelný chod vecí dalo očakávať.

14. Odvolací súd považoval za potrebné doplniť právnu argumentáciu súdu prvej inštancie, ktorý v rámci posudzovania nároku žalobcu dospel k záveru o tom, že strany sporu uzavreli spotrebiteľskú zmluvu a od nej žalobca odvodzuje svoj nárok na plnenie od žalovaného. Je nepochybné, že aj v rámci zisťovania skutočnej výšky škody sa súd musí zaoberať predmetnou úverovou zmluvou uzatvorenou medzi stranami sporu. Žalobca v prvom rade namietal, že žalovanému bol úver poskytnutý na výkon podnikania, čo vyplýva aj z uvedenej zmluvy o úvere a z toho dôvodu žalovaný nie je spotrebiteľom v zmysle definície spotrebiteľa podľa zákona č. 129/2010 Z.z. S touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Podľa odvolacieho súdu, spotrebiteľský charakter zmlúv o úvere bol preukázaný bez akýchkoľvek pochybností. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv v praxi je poväčšine to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluvnými stranami sú POHOTOVOSTĚ, s.r.o. ako veriteľ (dodávateľ), ktorý pri uzatváraní zmluvy koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a žalovaný ako fyzická osoba, ktorý pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, je teda spotrebiteľom. Na tomto nič nemení ani skutočnosť, že v zmluve bolo vyznačené, že finančné prostriedky sa poskytujú na výkon podnikania, keď z rozhodovacej praxe súdov je známe, že tieto úvery neboli poskytované na výkon zamestnania (podnikania), ale cielene sa v zmluve uvádzal účel poskytnutia úveru na výkon zamestnania. Tvrdenie žalobcu v odvolaní, že žalovaný predložil žalobcovi potvrdenie o výške príjmov, na základe ktorého preukázal svoju bonitu ako aj to, že je skutočne podnikateľom, nebolo v konaní nijako preukázané. Navyše súd prvej inštancie správne poukázal na skutočnosť, že žalovaný ako dlžník je v zmluve o úvere označený aj ako podnikateľ, ale aj ako fyzická osoba a žalobca nepreukázal bez pochybností, že finančné prostriedky poskytol žalovanému za účelom jeho podnikania.

15. K ďalšej námietke žalobcu, že zmluvný vzťah je potrebné posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, odvolací súd uvádza, že i keď sporom dotknutá zmluva je zmluvou úverovou, na ktorú dopadá tretia časť Obchodného zákonníka, je tiež zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva a to zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, Smernicu rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 a Zákon o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase vzniku právnych vzťahov ako lex specialis a všeobecnú úpravu obsiahnutú v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Ako už bolo uvedené vyššie, nepochybné ide o zmluvu typovú, uzatvorenú medzi veriteľom, ktorý bol podnikateľom a predmet konania sa týkal jeho podnikateľskej činnosti (dodávateľ) a žalovaným ako spotrebiteľom, ktorý nemal možnosť jej predformulovaný obsah ovplyvniť a teda pri vzájomnej kontrakcii bola zjavná faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Uvedené vyplýva aj zo známej rozhodovacej praxe a zdôvodnenia stoviek rozhodnutí odvolacieho súdu k danej problematike, ktoré sú žalobcovi známe.

16. Na základe vyššie uvedeného bol správny záver súdu prvej inštancie, že predmetnú zmluvu o úvere je potrebné posudzovať ako spotrebiteľskú zmluvu. Následne súd v napadnutom rozhodnutí správne posúdil aj nedostatok náležitostí zmluvy o úvere s poukazom na ust. § 9 ods. 2 písm. f), i), j), k), y) zákona č. 129/2010 Z.z. (údaj o dobe trvania zmluvy, termíne konečnej splatnosti, úrokovej sadzbe, ročnej percentuálnej miere nákladov, výške, počte a termínoch splatnosti splátok a priemernej hodnote RPMN), a v dôsledku toho konštatoval, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov v zmysle ust. 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Súd prvej inštancie správne uviedol, že zo zmluvy o úvere bola žalovanému poskytnutá suma 800 eur, z ktorej sumy žalobcovi nič nevrátil, preto bolo jeho povinnosťou vrátiť finančné prostriedky v tejto výške spolu s úrokmi z omeškania.

17. Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že v rámci náhrady škody si môže poškodený uplatniť náhradu skutočnej škody a ušlý zisk. Vzťah skutočnej škody a ušlého zisku je nezávislý, obidva druhy škody predstavujú samostatné zložky náhrady škody a nie sú navzájom podmienené. To znamená, že ak poškodenému vznikla skutočná škoda, uplatnenie jej náhrady nie je žiadnym spôsobom obmedzené alebo vylúčené právo domáhať sa aj náhrady ušlého zisku. To platí za predpokladu, že poškodený vie vyčíslieť, resp. preukázať výšku ušlého zisku, ktorého náhrady sa domáha. Je výlučne na poškodenom, či sa rozhodne uplatňovať iba náhradu skutočnej škody alebo len náhradu ušlého zisku alebo či uplatňuje náhradu všetkej škody, t. j. skutočnej škody aj ušlého zisku (súbeh nárokov z náhrady škody). V predmetnej veci si žalobca uplatnil titulom náhrady škody zaplatenie sumy 1572 eur bez toho, aby špecifikoval z čoho uvedená suma pozostáva, či ide len o skutočnú škodu, alebo je v nej zahrnutý aj ušlý zisk a v akej výške. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom nekonkretizoval, či časť uplatneného nároku má predstavovať aj ušlý zisk, ani ho nijako nepreukázal.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli.

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).